

І сукупно наукається,
і свого не муряється...
Т. ШЕВЧЕНКО

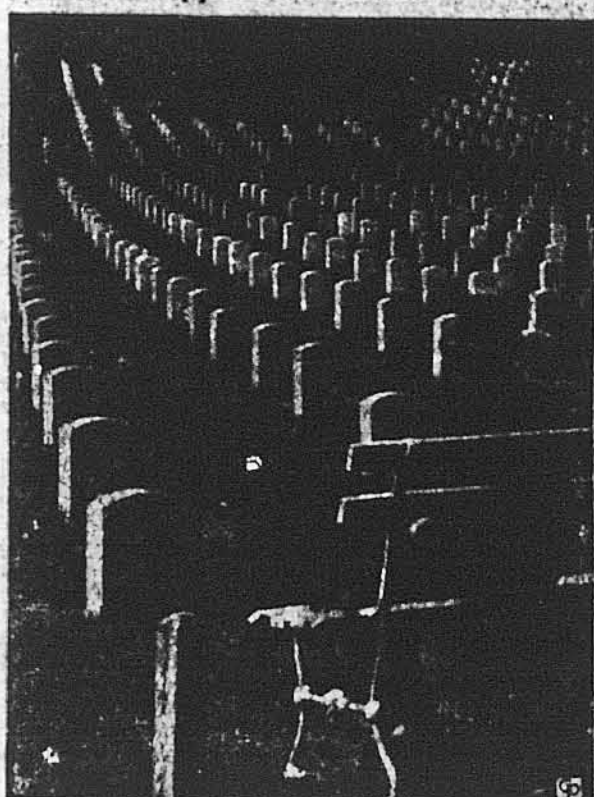
Редкація і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N. J.
Нідерланди 4-0237
УНІОС: Нідерланди 5-8740
Тел.: в Нью-Йорку:
Барді 7-4125
УНІОС: Барді 7-5337

СИЛЬНА ЗНИЖКА АКЦІЙ СПРИЧИНЯЄ ТРИВОГУ

УРАДОВІ І ПРИВАТНІ ЕКОНОМІСТИ НЕ БАЧАТЬ
ОПРАВДАННЯ ЦЬОГО ЯВИЩА; ЕКОНОМІКА
ЗРОСТАЄ, ЧИСЛО БЕЗРОБІТНИХ ЗМЕНШУЄТЬСЯ
І ЕКОНОМІЧНІ ВИГЛЯДИ ДОБРІ

Нью-Йорк. — Нью-Йоркська біржа в дні 28-го травня ц. р. мала свій "чорний понеділок", бо в тому дні продано аж — 9.350.000 акцій і загальною втрачено \$20.800.000.000. Це найбільша знижка ціни на акції від трагічного 1929-го року, коли почалася була велика економічна депресія так званого "чорного вівторка" в дні 29-го жовтня, коли на цій біржі продано аж 16.410.030 акцій. 1929-го року були ще два інші такі дні в жовтні, а четвертий "чорний день" був 21-го липня 1933-го року, коли цілою промисловою індустрією вилетіло 9.572.000. В недавніх роках Нью-Йоркська біржа зазнавала велику знижку акцій 26-го вересня 1955-го року, коли розійшлася вістка про те, що президент Айзенгауер дістає серцеву атаку. Акції 1937-го підприємств в дні 28-го травня цього року дійшли до рекордно низької ціни в цьому році, і тільки акції 6-ох фірм вийшли рекордно високі ціну. При кінці біржового дня вийшло, що акції 1.212-ох компаній втратили на вартості, а з усіх 1.375-ох ролей вийшли тільки 74 вийшли збитку. Власники акцій поклали в паніку і продавали все, що мали в руках за такі ціни, які покупці давали. І так акції Американського Телефонного 11 пунктів, Дженерал Моторс — 4.625 пунктів, Стандарт Ойл, Нью Джерсі — 5 пунктів, Лівінгстон — 12 пунктів. Президент Нью-Йоркської біржі Котт Фелтон заявив, що ця знижка, не є катастрофою, а власники акцій вийшли збитку і тому, що вже доволі заробили на удахах і хочуть той прибуток зберегти. Урядові економісти у Вашингтоні вважають, що знижка на Нью-Йоркській біржі — це реакція на те, що ціна на уран була записана у відношенні до теперішніх і майбутніх економічних умов. Але економісти турбуються тим, що знижка акцій прийняла такі широкі розміри в одному дні. В урядових колах немає плану роботи яких заходів, щоб припинити знижковий рух на біржі. Представники уряду і Федеральна Радка Резерви гадають, що власники акцій побилячи, що уряд припинить інфляцію, і то-

ЦЕНЬ ПАМ'ЯТІ

Як смертю відрізняє: ти стави і прочитай. —
Один свято є в світі — кров людей хороша.
Один живуть могли — вірши Ватківці.

ЮРІЙ ЛІПА

Вайнер найменований на голову Відділу Національності при Демократичнім Крайовім Комітеті

Нью-Йорк. — Голова Демократичного Крайового Комітету Джам М. Бейлі найменував на голову Відділу Національності при цьому Комітеті вайнерського посланника Роберта Ф. Вайнера. Це перша номінація Вайнера на ставовий загальнонаціональний значення. Ця номінація є відзнакою від президента Кеннеді для Вайнера. Вона свідчить і про те, що Демократична Партія прикладає велику ва-

Індено-цін збільшився на 0.2 відсотки і становив 105.2 відсотки

Вашингтон. — Департамент праці повідомив, що індекс цін на товари щоденного вжитку в місяці квітня цього року збільшився на 0.2 відсотка в порівнянні з безрезем і становив 105.2% в порівнянні з пересіченими цінами з року 1957-1959, коли індекс цін вийшов 100%. Індекс цін в останніх трьох місяцях збільшився на стільки, на скільки він був збільшений в попередніх 12-ох місяцях. Індекс цін в останніх чотирьох роках зростає на від одного до півтора відсотка, а в половині

У Дітроїті відбувся IV-ий Науковий З'їзд українських лікарів

Дітроїт. — В суботу й неділю 26 і 27 травня ц. р. відбувся тут IV-ий Науковий З'їзд українських лікарів Америки і Канади, заповнивши елегантний готель Статленд учасниками з'їзду, їх родинами та численними співробітниками. Офіційно зареєстрованих було 198 лікарів і медичників плюс 14 студентів медицини. Разом із їхніми дружинами було 350 учасників з'їзду, а в бенкеті та різних розважальних імпрезах взяли участь кругом 600 осіб. Голова місцевого Відділу Українського Лікарського Товариства д-р Павло Дікуль відкрив з'їзд, а привітальну промову вголосив голова Головної Управи д-р Рот. Соцієнко. На голову з'їзду обрано сеньйора д-ра Романа Сіменюка з Шикаго, від Амери-

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

Українська Вільна Академія Наук у ЗДА влаштує виставку архітектурних праць Василя Блакитного. У програмі: Відкриття виставки і вступне слово про сучасні течії в архітектурі, доповідь Василя Блакитного про архітектурні праці Василя Блакитного. Після відкриття товариства зустріч Відкриття виставки відбувся в суботу 2 червня 1962 року о 7 год. 30 хв. в будинку Академії. 206 Бест 100

Конгресова комісія стверджує фактичну безвартість пакту СЕАТО

Вашингтон. — Група членів Конгресової комісії для закордонних справ ствердила, що Організація Південно-східно-азійського оборонного пакту (СЕАТО) є справді непрацездатною і не надає гарантії безпеки для південно-азійських країн, загрозованих комуністичною агресією. СЕАТО, заснована в 1954 році заходами ном. державного секретаря Джона Фостера Дольфа, зобов'язалася боротися з комуністичною агресією в південно-азійських країнах, включивши до членів південно-азійських країн, але з виключенням Формози (Вільного Китаю). Проте, застереження в тому договорі, що всі постанови СЕАТО мусять бути одностайні, виключили активний вплив того блоку в обороні будь-якої країни, бо Британія і Франція зазвичай

Трудно вибрати нового амбасадора ЗДА до Москви

Вашингтон. — Американський амбасадор Лювеллі Томпсон, який впродовж останніх п'ятих років перебував в Москві, повинен реорганізувати свій пост в Москві, щоб він міг виконувати свої функції. Але саме з урахуванням на дуже важкий і відповідальний політичний характер цієї місії, сплановано з призначенням умовних кандидатів в Москві, в умовах фактичної ізоляції та колективності життя. Товариство виключило ідею передати американської поліції, трудно знайти відповідного кандидата на нового амбасадора. За газетними повідомленнями найбільш шансовані кандидати мають професорів з Москви, що мають російське відділення в Колумбійському університеті, тепер член Ради для справ закордонних справ, та доктор Дж. К. Гальбрехт, амбасадор в Індії, і Едмунд Гулліон, амбасадор в Конго.

ЗДА відновлюють з СССР розмови про Берлін — протестують проти стрілянини

Берлін. — Демократичний секретар Уїл Рікс запропонував своєму амбасадору у Вашингтоні на нову розмову про Берлін на найближчому середу або четвер та одночасно ЗДА заперечували проти стрілянини над внутрішнім кордоном Берліну. Східно-німецька поліція постійно стріляє в вікнах з Східного Берліну, при чому водночас в мінулому тижні стріляла за західно-берлінський беріг, щоб протидіяти спробам допомоги тим вікнам. В цій справі тимчасовий командант американського гарнізону в Західному Берліні Е. Аллан Лайшер, заступник генерала Алберта Вотсона, який перебуває на відділеннях в ЗДА, переслав своєму командантові в Східній Німеччині, ген. Андріасу Солов'яну рішучий протест. Американська нота вказує на небезпечний зріст напруження

ПРОТИВ В БЕРЛІНСЬКОМУ "МУРІ ГАНЬБИ"

Західно-німецькі поліцейські (спереду) і східнонімецький поліцейський із рушницею готовою до стріли стоять на протидію собі по обидва боки берлінського "муру ганьби", розділеного відомою бранню, підказаною називаються спротивниками, мають бути активістами. В поліцейській формі був розіграний "мур ганьби" це в чотирьох інших місцях.

ЗДА І ФРАНЦІЯ ПРОБУЮТЬ ВИРІВНЯТИ РОЗБІЖНОСТІ

Вашингтон. — Державний секретар Дін Раск і французький амбасадор Ерве Альфан перевели в минулий понеділок 28 травня двогодинну "приватну" розмову, яку американська преса інтерпретувала, як спробу вирівняти розбіжності, що існують між ЗДА і Францією. Ці розбіжності стосуються однаково політичних, як і військових справ. Французький президент Шарль де Голь спротивився безпосереднім розмовам з Совєтами про Берлін та збійкував 18-членну міжнародну конференцію розробити, яка через те нарадилася в Женеві у складі 17-х учасників, без Франції. Далі, ЗДА і Франція різняться в поглядах на майбутній політичний вигляд Європи. ЗДА хотіли б бачити якнайбільше об'єднану Західну Європу, що становила б разом з ЗДА й Канадою "Атлантичний Співіт". Тому ЗДА хотіли б бачити Британію у складі Співітного Господарського Ринку, який має за політичну ціль тісну злику своїх членів. Де Голь протидіє федерації членів Співітного Господарського Ринку і створенню над-державного тіла, в користь якого всі члени того блоку зрештис би деяких своїх суверенних прав. Де Голь з тим проти участі Британії в Співітному Господарському Ринку, ставлячи за передумову прийняття Британії вимогу, щоб вона збрала господарські застави з членів Британського Коммонвелту, що ривлялося би взагалі розв'язанню Коммонвелту і с-

Нассер не хоче бути досмертним президентом Єгипту

Каїро. — На т. зв. Крайовому конгресі народних сил, що відбувається в Каїро у приватності 1.750 делегатів, частини обраних та частини призначених урядом, президент Об'єднаної Арабської Республіки Гамаль Абдель Нассер відмовився від сугестії, щоб призначити його на досмертного президента. "Мусимо вибрати такого президента — заявив він — щоб можна було в кожному часі відсунути його, коли виявиться, що він ставив власні інтереси вище інтересів народу". Названий конгрес має обрати тіло, яке виготовить нову конституцію. Нассер заявив, що

Ген. Салаян керує Тайною Військовою Організацією з в'язниці

Париж. — Французький уряд потвердив, що отримав докази на те, що ув'язнений на досмертну в'язницю в мінулому тижні вояцький терористичний Тайною Військовою Організацією, генерал Рауль Салаян, насправді керував цією організацією, переславши свої накази й доручення з в'язниці. Коли 6 травня ц. р. арештовано Андре Кана-

У СВІТІ

● В Ірані, де багатий на нафту та газ і дістає від Америки постійну допомогу, передбачається економічний криза. Вислідом дефіциту державного бюджету зростає задоволення держави, падає валюта, зростає доріжки. Прем'єр Алі Аміні, який сам є економістом, призначив нового міністра фінансів, колишнього міністра торгівлі Йоганна Амуєша, який студіював в Америці.

● У столиці Португалії Лісабон арештовано шість осіб, в тому числі одну жінку, що їх португальські власті вважають верхівкою таємної негласної комуністичної партії. В мінулий вівторок була 36-та річниця революції в Португалії, внаслідок якої до влади прийшов там Антоніо де Олівейра Салазар, що править по-диктаторськи по нинішній день.

● У Лондоні вперше в Девіді Галліні вказано, що він не може сказати, коли це станеться.

В АМЕРИЦІ

● 275 стін завдовжки фільм, який Карпентер знімав під час свого лету довідома Землі, пошкоджений водою тоді, коли астрономат плавав на воді і чекав на рятуюнок. Цей фільм не матиме для науковців такого значення, як той, коли б він не був збережений.

● Президент Кеннеді срібною лентою нагородив великого будинку, що матиме назву покійного довірного епікера Палати Репрезентатів Сема Рейберна. Цей урядовий будинок стоїтиме на вулиці Капітолій і матиме чотири поверхи. Президент хвалив Рейберна за те, що він втручав гармонію між виконавчою і законодавчою частинами уряду. В першій частині уряду висловили урядові, конгресові і судові посадовці, з різними суддями

СВОБОДА

Українська газета, заснована 1945 року, виходить щонеділи, вівторка, середа, четвер, п'ятниця, субота, неділя. Редакція: 1130 1130. Адреса: "СВОБОДА", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J.

По Конвенції УНСоюзу

Конвенція Українського Народного Союзу, 25-та з черги, що відбулася минулого тижня, — вже за нами. За нами повний тиждень великого напруження, наполегливої праці, палких дебатів, здійснених і не здійснених надій. За нами повний тиждень справжньої демократії в дії, коли наріз через своїх представників перевіряє, оцінює, рідше і вибірає.

Очевидно, що минула, 25-та Конвенція УНСоюзу, як і юні попередні, мала свої світла і не була вільна від деяких тіней. На світло бо немає нічого досконалого, нічого завершеного, а змагання становить сенс життя і прогресу. Важливо, щоб світла переважали, щоб вони брали верх над недомоганнями і це з-задоволення та переконань, треба сказати про 25-ту Конвенцію УНСоюзу, одну з найбільш і найуспішніших з 68-літньої історії цієї організації.

Великим світлом була вона вже сама по собі. Це ж бо збиралося на наради майже півтисячі обраних народом представників з усіх обшпирів Єдинених Держав і Канади, у великій більшості активних представників не тільки місцевих клітин УНСоюзу, але й українських громад, як цілості. Вони прибули на Конвенцію із своїми проблемами, з проблемами своїх громад і зі своїми поглядами, як ці проблеми розв'язувати під кутом добра своєї організації і свого народу. Протокол з конвенційного наради буде вірним дзеркалом життя, потреб, думок і прямих українців у США і Канаді.

Великим світлом також і почалася Конвенція. Делегати не тільки самі приїхали на Конвенцію, але й привезли з собою понад 600 аплікацій — подяки від людей, членів, свідків останнього передконвенційного місяця. Зорганізувати впродовж одного місяця з думкою про Конвенцію і для Конвенції 600 аплікацій, включаючи 600 осіб в зорганізовану українську громаду, — це, без сумніву, світло великого майбутнього.

Не меншим світлом Конвенції була спільна мова людей найраціональнішого походження, різних політичних переконань, віросповідань та соціального стану. Не їхнє переконання минуле чи теперішнє, але майбутнє їхньої організації та їхнього народу підказувало їх їхні рішення. В цьому відношенні 25-та Конвенція УНСоюзу була живим образом і свідченням української соборності під одним знаменем української крові та українських інтересів.

Поважним світлом був виразно піднесений рівень дебатів, зокрема в більшості випадків. Збирати раз на чотири роки півтисячі осіб з величезних обшпирів і з тиснями юних, самих встановлених обмеженнями в дебатах, керувати цими дебатами та зводити їх до відповідних рішень — це справа надзвичайно трудна навіть у державних парламентах. Світла у цьому відношенні на останній Конвенції УНСоюзу, без сумніву, перевищували цілком природні й зрозумілі тіні, що тут і там могли трапитися.

Світлом був і вибір нового проводу УНСоюзу. При всіх суперечностях у таких випадках, приганих демократії та її системі, при всіх гіперболах — перебільшеннях в емоції, вислід виборів перерішили не персональні чи групові міркування, але праця, заслуги, здібності і спроможності кандидатів.

Результат цих світел можна продовжувати, але не обійшлося, цілком природно, і без деяких недомогань. До цих недомогань треба зарахувати не цілком збалансований порядок наради та дещо перестарту її системи, хоч і в цьому відношенні на 25-й Конвенції вдалося багато поліпшити у порівнянні з попередніми. Не зважаючи на те, що перший день наради пройшов виключно над формальностями вибору президії Конвенції та конвенційних комісій, — на цій Конвенції вже не треба було навіть обмежувати часу для подвійних промов, як це практично встановлено на попередніх конвенціях. Не було ані одного випадку, щоб хтонебудь не мав нагоди чи не міг висловити свої думки.

Деякі організаційні і програмні недомогання між конвенційним дебатом, але їх гоїло було в тих обставинах оминути, бо жоді гоїло передбачити деякі труднощі — спізненого згодження промови чи ін. Проте, ці недомогання бенкету були малі у порівнянні з такими світлинами його моментами, як зустріч і сердечне привітання на ньому Владислав Обидвох Українських Церков чи виступи видатних американських представників.

Дехто вважав рідше за недомогання те, що ця Конвенція, мовляв, не було проблем. Це не відповідало дійсності, бо вони були, але були з'ясовані і частинно розв'язані, а частинно запропоновано до розв'язки провідом організацій. Кількість членства подвійно зростає і проблема, як її збільшити до 100 тисяч, була запропонована. Збільшуватися відсотки від інвестицій, і провід організації казав на тенденцію та можливість їх далі збільшувати. Могутньо розвиваються вивчення, культура та громадська активність УНСоюзу. Це з розв'язанні головних проблем, і Конвенція їх склала та дозволяючи своїми пропозиціями. Тим то проблеми були, але в позитивному ставленні і практичній розв'язці, і це треба вважати чи не

найбільшим світлом і Конвенції і Українського Народного Союзу.

Загально вважалося, що 25-та Конвенція УНСоюзу відбулася і закінчилася згідно з передбаченнями. Інакше й не може бути в стабільній організації та це й після періоду, що випадає майже безприкладний ріст і розвиток. Передбачуваний вислід Конвенції мав бути тільки заохотою до дальшої праці. Це й є найбільшій результат конвенції, це її найбільше світло. Конвенція його завітала, а нам усім, як учасникам Конвенції, так і найширшому загальному членству УНСоюзу, треба його розпалювати все ясніше і ширше. Ще ніколи жадна Конвенція УНСоюзу не принесла так багато світла: десяти осіб одержали почесні відзначення за свою вагу і наполегливу працю, найбільшій призначення висловлено на адресу соток працівників УНСоюзу. Тепер головне, — не спочивати на лаврах, не задовольнятися досягненнями, але з ще більшим зав'язанням, з ще більшою відданістю та самоповагою продовжувати працю, добиватися нових успіхів, змагатися до нових, ще більших вершин. Остання Конвенція дала на це багато заохоти і відкрила багато нових можливостей. І це її велике світло!

Уряд, бізнес і робітники

Великий бізнес в Америці — фінанси, промисли і торгівля — ставився завжди з недовірою до демократичних урядів, особливо від часу реформ т. з. Нового Поділу і Справедливого Поділу, що їх Ф. Рузвельт проводив з одвертими атаками проти промисловців і з очевидним підтриманням вищою робітників. Соціально-економічні реформи з того часу збереглися і навіть поширилися за республіканської адміністрації Д. Д. Айзенгавера, який, однак, проводив послідовно політику невтручання уряду у вільну торгівлю та вільне суперництво і не переступав межі звичайного здержування балансу між цінами і платіжками. Гострий виступ президента Дж. Ф. Кеннеді проти керівників сталеварень з приводу підвищення цін на сталь спричинив конфлікт, який не припинився з моментом, коли сталеварні піддалися натисковій урядових чинників і відкликали свою первісну постанову. Залишилося недовір'я з боку бізнесових кіл, але відійшло на біржі — обнижженням цін на акції та сповільненням трансакцій.

Уряд здав собі відразу справу з тих настроями, і президент Кеннеді м'якокаратно пробував розв'язати підсуду, даючи уряд масамбції контролювати й регулювати ціни, напевно соціальна, життєва і податкова політика уряду звернена проти бізнесу. В цих справах представники уряду виступали на конференції бізнесменів у Гат Спрінгс, Ва. 11 і 12 травня та на офіційній конференції бізнесменів, уряду і робітників у Вашингтоні 21 і 22 травня. Але — як твердить "Ю. С. Ньюс енд Ворлд Репорт" з дати 4 червня ц. р. — "остаточно виявилось, що бізнес настроений так само скептично, як і раніше". Конкретно, представники бізнесу закидали урядові, що Президент ніколи не вживав на адресу робітничих спілок, які вимагають підвищення платіж, такої різкої мови, як то зробив на адресу сталеварень, коли йшло про підвищення цін, — у цьому бізнес бачить неадекватне ставлення до двох головних частин економіки країни. Далі, державні агенції, що мають діло з фінансами, промислом і торгівлею, будучи обсяжені людьми із світловидом, неприхильним до вільної торгівлі і вільної конкуренції. Бізнесові кола побоюються, що уряд накладе податкові тягарі на американські підприємства за кордоном, що стримати відплив капіталів за кордон, і що після обниження імпортових мит товари країнової промисли не зможе конкурувати з імпортованим товаром просто тому, що платні робітники за кордоном становлять лише одну третину платіжних робітників у США. Бізнес твердить про зловживання протекціоністським законом і про те, що адміністрація Дж. Ф. Кеннеді фаворизує робітничі спілки з партійно-політичних і виборчих розрахунків.

Президент заперечує ці закиди і старається навести відносини з керівними бізнесовими колами. На пресовій конференції 23 травня ц. р., він закликав обличисті минулі справи, а розглядаючи нові конкретні проблеми — небезпечний відплив золота за кордон, протидіяючи можливості нової рецесії, ліквідація безробіття, зріст економіки. Президент признає, що збільшення знешчар промисловців і торгівців лежить в інтересі держави, бо зменшення податкових вливів. Але стара правда, що психологічний чинник грав першу роль в економічному житті, має й тут своє застосування: брак повного довіри бізнесових кіл до уряду сповільнює інвестування приватних капіталів у поширення і модернізацію давних та заснування нових підприємств, а планування на дальню мету, а це відбивається некорисно на стабілізації продукції, на стабілізації зарплати і на всій атмосфері. Американська преса передбачає, що з недалеких перемовин про новий договір праці для заводських робітників усі ці проблеми вирішуватимуть з цілою гостротою, і уряд опиниться тоді в скрутній ситуації.

ТРАГЕДІЯ ПРОЦЕСУ САЛЯНА

Париж. — Рідко яка подія у Франції викликала стільки зацікавлення і пристрасних дебатів, як процес Салаяна, що несподівано закінчився задугою його на досмертну в'язницю. Кажемо — несподівано, бо ж коли меншого калібру генерала засуджено на мару смерті, то чому знайдено ам'якуючі обставини для голювної особи бунту проти уряду, для персонажу, що фірмував і в якійсь мірі символізує боротьбу за "французький Альжир"?

Мабуть, просто тому, що гої було грати без кінця комедію. Адже й так не розстріляють ні Салаяна, ні Жуго, то що було засуджувати його на смерть? Крім того, Салаяна один з найважливіших генералів, людина, що великою мірою причинилася до приходу де Голя до влади.

Процес цей дуже цікавий, у ньому, немов у дзеркалі, відбився ряд трагедій Франції протягом двадцяти останніх років і ряд парадоксів, починаючи від того, що де Голь був перший, який пішов свого часу проти легального уряду, вибираючи правильну лінію французької політики, без огляду на те, що Петен був інвестований легально й вільно вибраним парламентом.

В першу чергу відбився трагедія французької армії. Армії, яка від 1940-го року відступала, коли не рахувати виступу проти вже майже переможеної Німеччини у широкій союзнаго фронту. Армія відступала з Марокко, з Тунісі, з Індю - Китаю. На процесі широко згадувалося про Індю - Китай. Згадувалося його населення, яке було пов'язане з Францією і яке залишило на поталу комуністів. Наводилося аналогія: тепер армія залишає тих альжирців, що служили Франції, на розправу революційного підпілля. А їм же Салаян давав слово, що вони не будуть віддані в руки підпілля.

Правда, аналогія між Індю-Китаєм і Альжиром не повна, але все ж такі військовики гостро відчувають постійне ламання свого слова у відношенні до тих, що з Францією співпрацювали. А слово те старшини давали на доручення де Голя, який в 1958-му році прийшов до Альжиру з "задом": "Нехай живе французький Альжир!"

Була на суді мова про рацію де Голя. Ставлено питання: чи правильно де Голь розв'язав альжирське питання? І адвокати заявляли, що поки що важко сказати, чи де Голь поступив правильно. Це вирішити історія, і нехай тоді історія судить Салаяна. Оборона не заперечувала, що Салаян винен у бунті, але оборона домогалася, щоб йому залишено життя і змогу перекопати традиційні перспективи в світовій політиці.

Тільки малі душі можуть сказати, що присуд винесено під тиском обставин, бо — мовляв — як судити Салаяна й ОАС, коли злочини альжирської підпілля минають безкарно. Ні, де Голь постоїтася брудку для замрення. Навпевно де Голь вмістив і для тих французів, що зчинили злочини проти держави на тлі альжирської проблеми й після підписання договору в Ейзлі. В рамках цієї вмістив було змеішено кара для Салаяна, буде помилування Жуго.

Чи все це допоможе ситуації в Альжирі — важко сказати. Чи все це зменшить виступи проти де Голя — також важко сказати. Ні, де Голь не має щастя під крилом оглядом. У 1947-му році він мусів відійти, хоч тоді був покликаний до керування долею нації не менше, як тепер.

Судова розправа над Салаяном була такою трагедією де Голя. Він, що метою свого життя поставив огниення незгоди французької нації, саме цього не досягнув. Вож саме йому судилося бути головою теляжак тоді, коли французів вбивають французів, і нехай змоги скинути цього на якусь ворожу інтригу.

Але процес Салаяна показав також, що це з неправдою, що де Голь завіз диктатуру. Певно, під час розправ виявилось, що ті й інші чинники перешкоджали поодиноким особам виступити в суді, щоб

Богдан Галайчук

СВІТЛА Й ТІНІ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДЕМОКРАТІЇ

Каракас. — Вертаючись до Аргентини після 4-місячного поїзду в США, мав я нагоду — завдяки нью-йоркському "Прологові" — взяти участь в першому світовому конгресі християнсько-демократичної молоді, що відбувся у дніх 9-15-го травня ц. р. Як єдиний українець, привітний там, вважалося за свій обов'язок поділитися враженнями з українськими читачами.

Конгрес відбувся в Каракасі, в готелі "Гумбольдт". Внесується столиця відділена від берега Карибського моря на 15 кілометрів, від морського плеса — майже на 1.000 метрів. Від моря місто відділяє гірський хребет, що тягнеться вздовж морського берега, залишаючи де-не-де невеликі пляжі, на яких розмістилися місцеві Майке-тія — міжнародні летовища. Ла Гайра — пристань, Макарі — мешкальна ділянка з надморськими готелями тощо.

На одному з найвищих вершин надморського хребта, А-А-А, збудував внесується диктатор Парес Хіменес готель "Гумбольдт" у формі стрункої 15-поверхової вежі. А-А-А має 2.160 метрів, готель зокнайменше 40, тобто 15-й поверх на яких 150 метрів висхідний від нашої Говерлі. Дистанція туди можна лише лінійними залізницями, з яких одна веде до столиці, друга до морського берега; їхня кінцева станція сполучена з готелем третьою, короткою лінійною лінією.

Види з готелю незвичайні. З одного боку Каракас, найкращий храмодерами, потятий "трувемі", оточений та поділений горами. З другого боку гора круто спадає до моря, звичайно вкритого туманом. Деколи готель окутає хмара, так, що не бачите людини на другому кінці балкони. Нормальний вид: над вами небо, під вами хмари. Деколи не лагідні "баранчики", деколи чорні хмари, які з тої перспективи нагадують "Апокаліпсис" дель Грека. Насувається чужеродна рефлексія, що та фантастична вежа не повинна бути профанована банальними туристами, а призначена для інших цілей; що на ній повинні зроджуватися якісь сміливі задуми, збудувати гострі концепції. Треба було признати, що організатори не могли підібрати величезного сценарію на конгрес. Ізоляція від зовнішнього світу справляла дисципліну та ділову нараду. Була добра нагода, щоб оцінити світовий християнсько-демократичний рух з

хоч тоді був не менше потрібний. Йому судилося бути Сулелем, що добровільно відійшов від керми імперії, плямований як тиран, якого ніхто не мав віддати зачепити. Великих людей не люблять сучасники, але їх достойно оцінює історія. Де Голь, безсумнісно, до них належить. Але Салаян — ні. Хоч і кажуть, що без Салаяна де Голь не прийшов би до влади в 1958-му році. І це мабуть правда, але багато людей допомагали великій людині, не наближаючись до історичної величч. Давна бо справа те, що називають історією.

О. Д-вич

Могло виглядати дивно, що на місці конгресу виразом саме Каракас — місто, де коштів прожитку вище, ніж у Нью-Йорку. І місто, де конгрес міг бути кожнократно перерваний спробами перевороту, які у Венесуелі дуже часті, бо проють там і диктатура і комуністи, і олігархи. Саме напередодні конгресу вибух був у місті Каракасо комуністичний путч морської піхоти. Я вже сумнівався, чи відстану до Каракасу — та в мексиканському

Жинки легководних чоловіків уміли добре й швидко вишпирати і заробляли до 20 доларів на місяць. Трималися Тарнова аж поки можна було працювати для ІМКИ.

Для нас особисто залишалася нерозв'язаною — справа виховання дітей. Стара мода ще з літа 1921-го року почала відходити за кордон на студії. Це були ті, що мали найбільше ініціативи й енергії. Знаю, що дехто з приятелів дочку виводив до Німеччини. Але ні моя дочка, ані інші більше сини не мали ще матури і тому справа їхньої освіти ускладнювалася. Дочка спробувала була вступити вільною слухачкою в університет до Кракова, але на науку була змало часу, бо мусила вивчатися для ІМКИ, щоб якоюсь прожити. Дошпиквалася до того, що, прихвально раз додому, цілий день пролежала в кімнаті з засланими вікнами, бо з очей у неї безперервно текли слози. Так той рік для неї і пропав. Ще гірше було з сином, якого зовсім не знав, куди в

Молодь з Тарнова і з табору для інтернованих, не чекаючи на візи, поваляла через "зелений" кордон до Чехії.

При Подобрадській Академії створено також натуральні курси. Порадившись з деяким, мій чоловік вислав прохання до Комітету в Празі, просячи стипендій для обох наших дітей. Відповідь прийшла дуже швидко, але відмовили: дітей міністерства комітет на стипендії не приймає.

Така несподівана відповідь у такий тяжкий час нас дуже пригнітила. І не тільки тому, що наш тяжкий матеріальний стан не давав нам можливість приїждати дітей десь у школу, але й тому, що це був такий моральний удар. Ми відчували в цій відмові відповідь помсту політичних ворогів Андрія Липицького,

НАПИС НА СТІНЦЬКИХ ГРОБАХ

Легко у гробах при дорозі
Де за волю боролось і впади.
Врагтя! Знайте,
що ми не в тризвіз,
Лиш спокійно і гордо конали.

Врагтя, знайте,
що ми не просили
Ані ласки в кого, ні пощади.
Лиш боролось,
поки було сили,
Ще говоримо нам для розради.

Нам не жаліть ні життя
молодого,
Що лягло мов той квіт
під косяком,
Ані мріє, ні кохання
шлюбного,
Що впади ми в могилу
з собою.

Нам не жаліть,
бо лягли ми за діло,
Гдане жертви життя і кохання.
За Україну душу і тіло!
Ми не даром спинали
з-за нами.

Тож не жалуйте нас,
не ридайте
(По нас тужить калина у лузі).
Ви чим скорте
до праці ставайте,
Щоб лемш не заржавіла
на плузі.

Щоб шляхи
не покритись тернами,
Щоб пощерблені мурі
не впади,
Щоб наш кат
не смирив над нами,
Що ми дармо
так славно вмирали!

БОГДАН ЛЕПКИН

бюрі "Панамерікен" мене заспокоїли, що летунська компанія не припиняє летів з такої марної причини, як путч у Венесуелі...

Але тепер признаю, що вибір місця конгресу був щасливий.

З одного боку Венесуела — це єдина латиноамериканська країна, де християнська демократія при владі, точніше: де діють вони владу з Демократичною Унією президента Бетанкура, маючи в своїх руках низку важливих ресортів. Салаяна країна, де на конгресі могли виступити християнсько-демократичні міністри та поінформувати, в якій мірі змінили вони здійснити у Венесуелі засади соціальної справедливості, з'ясувати у соціальній доктрині Католицької Церкви.

З другого боку ця країна лежить над Карибським морем, у "карибському казані" і її раз-ураз відділюють землетруси з епіцентром у Гавані. Християнська демократія там при владі і кожнократно готова боронити її проти замахів правої та лівої реакції. З одного боку проти олігархії, яка мріє про поворот до "давніх добрих часів" диктатури і бачить у християнській демократії ворога, що порушує її традиційні привілеї, що розділює між безземельних селян латифундів в рамках сміливо закросної земельної реформи і що розбудовує промисли — підірвавши існування імпортованих підприємств — занадто ледачих, щоб перекинути капітал з торгівлі у промисел. З другого боку проти комуністів, які постійними вуличними заворушеннями стараються відстрашати капіталістів від Венесуели, щоб викликати безнадійну кризу і таким чином повалити безпечний для них уряд.

Саме недавні комуністична революція творила прегарну утвору для конгресу, бо поставила його учасників вичнавич з дієвості — венесуельською, карибською та взагалі латиноамериканською. У Сантіаго де Чіле легко перелічуватися у "демогічному прогресизмі", домагаючися "права самовизначення" для Фіделя Кастра та протестуючи проти — дуже широко інтерпретованого — "мексиканізму". У Каракасі, безпосередньо після комуністичного бунту, ніхто не міг заперечувати кастриківської загрози, ніхто не міг протестувати проти такого "мексиканського" кроку, як припинення діяльності комуністичної партії. Щоб прозвонувати реакцію різних латиноамериканців.

(Закінчення на стор. 4-й)

МАРІЯ ЛІПЦЬКА

(Уривок із спогадів)

Ці дві історичні постаті мідно трималися незалежних позицій і в найбільш трагічних обставинах не хиталися в своїх переконаннях. Коли на початку 1919-го року в момент найбільшої небезпеки української соціал-демократії зажадали виходу з уряду своїх членів, то не тільки Симон Петлюра, але й Андрій Липицький вийшов з партії і залишився в уряді, поставивши інтереси національні понад інтереси партії.

Велике листування Симона Васильовича з Андрієм Липицьким, на превеликий жаль, було розгублене так, як і всі майже наші речі, під час втечі від большевиків в кінці 1944 і на початку 1945 років. Після повернення мого чоловіка на становище прем'єра в нашому житті зайшла маленька зміна на краще. Пере-

Жинки легководних чоловіків уміли добре й швидко вишпирати і заробляли до 20 доларів на місяць. Трималися Тарнова аж поки можна було працювати для ІМКИ.

Для нас особисто залишалася нерозв'язаною — справа виховання дітей. Стара мода ще з літа 1921-го року почала відходити за кордон на студії. Це були ті, що мали найбільше ініціативи й енергії. Знаю, що дехто з приятелів дочку виводив до Німеччини. Але ні моя дочка, ані інші більше сини не мали ще матури і тому справа їхньої освіти ускладнювалася. Дочка спробувала була вступити вільною слухачкою в університет до Кракова, але на науку була змало часу, бо мусила вивчатися для ІМКИ, щоб якоюсь прожити. Дошпиквалася до того, що, прихвально раз додому, цілий день пролежала в кімнаті з засланими вікнами, бо з очей у неї безперервно текли слози. Так той рік для неї і пропав. Ще гірше було з сином, якого зовсім не знав, куди в

Молодь з Тарнова і з табору для інтернованих, не чекаючи на візи, поваляла через "зелений" кордон до Чехії.

При Подобрадській Академії створено також натуральні курси. Порадившись з деяким, мій чоловік вислав прохання до Комітету в Празі, просячи стипендій для обох наших дітей. Відповідь прийшла дуже швидко, але відмовили: дітей міністерства комітет на стипендії не приймає.

Така несподівана відповідь у такий тяжкий час нас дуже пригнітила. І не тільки тому, що наш тяжкий матеріальний стан не давав нам можливість приїждати дітей десь у школу, але й тому, що це був такий моральний удар. Ми відчували в цій відмові відповідь помсту політичних ворогів Андрія Липицького,

ІЛІРІЄВІ ХАРИКОВІ 65 РОКІВ

Згадка про колегу з дитинства і студентських днів, відрадиного простором роки і океаном, таке за собою ностальгічні спогадки про давні часи та спільно пережиті хвилини. Ці спогадки стають ще сильніші, коли така згадка це об'єктом стаття у відомому німецькомовному місячнику „Цивільний Поворотець“, орган „Союзу колишніх австрійців“ за березень 1962 року, який якимось чином, хоч стаття нагадує немілю справу віку і переходу на пенсію, милі спогадки, думки з почуттям свого роду гордості залягає спосіб оцінки особистості, його характеру і праці, чужим людям, серед яких йому судилося останніми роками працювати і, з другого боку, почуття свого роду жалю на думку, що незвідна наша доля не дозволяє нашим людям працювати вповні для свого народу, а каже тиняться „а наймає у чужих“.

Під назвою „Наш Президент“ читаймо в „Поворотці“ між іншим: „Наш президент д-р Іларій Лев Харак кінчав на днях 65 років життя. Народився 9 квітня 1897 року у Львові, столиці Галичини, що була тоді австрійським краєм, в старій австрійській урядничій родині. Батько був суддею і помер у Відні як радник двору Найвищого Суду, сестра заміжжю за суддею, брат адвокатом. Молодий Іларій почав свої студії у Львові, продовжував їх у Відні, а в університет закінчив після першої світової війни в Празі. Цього нещодавнього шляхові студій завдячує він своїм знанням мов, які згодом поширив і на світові мови.

Життя покляло на д-рові Хараків печаті, можна сказати, „доконалого австрійця“, народженого в східній, а вихованого в західній частині колишньої монархії, долю якої відчував він на своїй власній шкурі. Шість разів мусів він покидати край, в якому якимось чином працював: Австрія, Україна, Польща, Чехо-Словаччина, Карпатська Україна та Словаччина. Вкінці знайшов у Відні, де колись молодий хлопець вчився, свій постійний осідок, свою „батьківщину“. В кожній із країн, в яких жив, любив він за собою частину свого життя, своєї праці, але також і майна, яке прибирав, і

ресурт у вузький контакт з людьми. Викладав Комісар для справ утішачів при Об'єднанні Націй, діяв як актор в господарській інтеграції, а також, політично і расово переслідуваних і прогнаних з батьківщини. Справа господарського включення тих груп в продукційний процес нової „виробничої“ батьківщини ще далеко-далеко не розв'язана. Та це буде вже завданням наступників в уряді д-ра Хараків, який, згідно з постановами закону, мусить відійти на добре заслужений відпочинок. Із закінченням праці в Робітничій Палаті і переходом на пенсію приватний д-р Хараків виконав, президент судів, адвокатський палати, централь професійний спілок в Австрії і по за нею та преса утішачів всіх народів, з якими він співпрацював“.

Ось стільки австрійських місячників! Оцінка праці, 65 років життя, пенсіонерства, привітання... А тут перед очима стоїть хвиля, здається невідомо, коли ми разом мали хлопцями вчилися у Львові, студентами університету в Празі, і вкінці наша судейська служба в ЧСР. Швидко, як на стрічці фільму, пробігають роки і події.

Рік 1903. Батьки привезли нас до „школи вправ з руською мовою на початку при к. к. учительській семінарії у Львові“ у виваженій у СС. Васильяков будинку при вулиці Длугоша. Управитель школи Микола Мороз, катехит о. Євген Гузар, учитель Петро Гриневич, Степан Скорогорський і вкінці наш класовий учитель Йосип Гриневич, чоловік нашої письменниці Катрі, батько моїх колег, покійного вже нині Влодка та активного в нинішній громаді Славака, та пані Дарі Вітанович, Слава відомої громади дружини-письменниці записала в тіні нашого забутого вчителя, енергійного і вимогливого, хоч низького ростом і незмітного. Багато задирали ми в житті цим нашим першим учителям, добрим педагогам і громадянам. Левко, бо так ми його звали, був уже тоді нашим провідником, отамою дитячих забав та козацьких боїв.

1907 — ми учнями і вихованцями Академічної гімназії у Львові і знамих та поважаних її учителів. Вже акторці Левко вибавився, він став одним із засновників та керівників таємних учнівських самосвітних гуртків, званих драгоманівками. При цьому завжди активний у левківській частині учнівського життя. Світова війна казала йому виїхати до Відня, і там закінчив він середню школу і прямо з шкільної лавки пішов до австрійського війська.

1918 — великий галицький листопад застав його при об'єднанні влади українців в Самборі біля от. Мацісевича, згодом в бригаді ген. Кравця, т. зв. „Козолопах“, при забезпечуванні дозволу зброї з Чехо-Словаччини. При відвороті Галицької Армії організує партизанку в Сквилянці і попадає в польський полон, з якого швидко втікає за своєю бригадою до табору в Німецькому Яблонюму в ЧСР, де стає ад'ютантом от. Мацісевича. Коли замовила зброю і прийшов час думати про дальшу науку, він був одним з організаторів переїзду військової молоді до чеських шкіл.

1920 — Українська Академічна Громада збирала в гостинній Празі понад дві тисячі студентів із усіх закутків українських земель. Кипить бурхливе студентське життя. Головою Лево, неспокійний дух, невтомний, повний ініціативи. Він один з тих, що піддали думку скликати перший з'їзд українського студентства. Голова передзвізової конференції представників студентських організацій вільного тоді світу в квітні 1922 року, він же на з'їзді при кінці червня 1922 р., на якому зазнавала Центральний Союз Українського Студентства. Згодом він секретарем допомогового Чесько-Українського Комітету під головуванням проф. Ол. Колески, побоюючи, у критичних хвилях після звільнення за надукати попереднього секретаря, загрозю розв'язання комітету.

З його ініціативи подали студентські організації всіх народів у Празі збірний протест до Ліги Націй проти політизації українського шкільництва в Галичині, що викликав демарш польського уряду проти „політичної діяльності студентів“ в Празі.

Та ми вже закінчили свої

Вечір пам'яті Старицької-Черняхівської в Сиракюзах, Н. Ю.

68-й Відділ Союзу Українок Америки у м. Сиракюзах 15-го квітня улаштував вечір пам'яті Старицької-Черняхівської. Про життя і творчість нашої видатної письменниці розповіла у вступній промові п. Федорович, де висловила різноманітність її творчості, її нестому працю на українській ниві та підкреслила героїчну поведінку на процесі Союзу Визволення України, де більшість підсудних визнавала свою „вину“ перед більшовицькою владою і лише одна, знесиленна ув'язненням поетеса дозволила своє право мати вільно власну творчість, а не коритись диктаторській партії та уряду. Далі сучасники: Маруся Вовк, Люба Кароліш, Леся Майкович, Віра Маркопольська та Ганя Поліщак прочитали вірші Старицької-Черняхівської „Заклин“, де загалом славне минуле нашого народу за часів перших князів. Вступ до драми „Гетьман Дорошенко“ прочитала п. Ніна Возняк, де оспівувалось наше славне і сумне історичне минуле і затримано присутніх, що „ніщо на світі не вмирає! Минуле живе!“.

Наступною точкою вечора була літературна перлина Старицької-Черняхівської „Останній сніг“, що в ній узяли участь члени ОДУ-у Ніна і Микола Новохатко, Євген Павелько та Ганя і Петро Тимченко, члени СУМА Ірида Вудзак, Орест Грицько та Зенко Карпінш, пластунка Мірослава Павла та інші.

Завдяки праці факхового режисера Миколи Міхновського, декорації, стрій, так і гра всіх учасників була гарна і залишила по собі незабутнє враження. Розсунулася завіса і присутні побачили заши-

Понад тисячу доларів зібрано на Фонд нагород літературного конкурсу на повість про Олугу Божого Митрополита Андрея Шептицького.

Головна Управа Асоціації Української Католічної Преси проголосила була 22-го липня 1961 р. Літературний конкурс на повість про життя і діяльність Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького. Теорія на конкурс можна прислати до 31-го грудня 1962 року, на адресу: Dr. Gregory Luznyk, 1427 W. Sauy, Philadelphia 40, Pa., U.S.A.

Згідно з умовами конкурсу, які були опубліковані в українських часописах літні м.р., визначені є дві нагороди: перша — \$600, друга — \$400.

На фонд літературних нагород пожертвували досі українські лікарі й їхні організації — \$770, в тому по \$25: Українські Лікарські Товариства Галицької в Шикаго і Нью-Йорку, Українське Медичне Товариство Канади в Торонто та д-ри: Возняк Володимир, Грушківський Микола, Косов Олександр, Комаляк Микола, Левицький Віктор, Макарушак Богдан, Масний Омелан, Мовчан Юліан, Музичка Ярослав, Орловський Мирослав, Пастухов Богдан, Перейма Константин, Сагайдак Мирослава, Степанчук Роман, Стецько Євген, Фарлон Дмитро, Хомих Олександр, Чолган Ларіон, Шиманський Григор, Школьник Володимир; \$16: Українське Лікарське Товариство Огайо в Клівленді; \$15: д-р Рижий Орест; по \$10 д-ри: Виницький Зенон, Гук Богдан, Домбчевський Ларіон,

Жгута Андрій, Лар Овст, Мациорак Андрій, Мигайчук Ярослав, Недільський Богдан, Романовський Леонід, Сатурнієвський Миколай, Сім Ірина, Трешневська Оксана, Школьник Олександр; \$5: д-р Васильшин Ростислав; \$4: д-р Оршакевич Роман.

Крім того \$100: п. Довгалів Євген; по \$50: о. проф. Куширник Миколай, Союз Українців Католіків „Провидання“, по \$10: п. Івасів Іван, д-р Кушарин М.; \$2: п. Чортківський Володимир.

Усіх жертв вплинуло доларів 992, а в числі \$33.29 відсотків, разом з тепер 1,025 доларів і 29 центів, що є на конті ч. 1858 в Українській Школі у Філадельфії.

Достойним і жертволюбним висловлюємо щире спасибі, Філадельфія, 17 квітня 1962.

За Гол. Управу Асоціації Укр. Католічної Преси: д-р Лев В. Милославський, голова

Микола Вайда, секретар

Сенатська Підкомісія Вулиці Везеки пересуджує 33-річного американського громадянина, Роберта Е. Недстера, який став був для нього союзовим громадянином, але розчарувався в комуністичному раї і цього місяця вернувся до ЗДА до своїх батьків в Пенсильвані. Член підкомісії сенатор-республіканець Г. Скотт заявив, що „Вестер нечестив, що найкращим ділом проти комунізму є висилка комуністів до СССР, де вони можуть в практиці пізнати комуністичний рай“.

EMIL HRUMALAK
секретар Відділу 375 ім. Дм. Вітовського у ФІЛАДЕЛФІЇ, Па.
— ЗМІНИВ АДРЕСУ —
і все треба звертатися телеф., від год. 7:00 веч.
PO 9-9846
ГОРОЖАНСЬКИЙ КЛЮВ, при 23-й і Вранч вул. у ФІЛАДЕЛФІЇ (800 N. 23rd St.).

Увага! Патерсон і Околиця! Увага!
УКРАЇНЬСЬКА „РІДНА ШКОЛА“ в ПАТЕРСОНІ запрошує на
ВЕСЕЛУ ВЕСНЯНУ ЗАБАВУ
що відбудеться
в суботу, 2-го червня 1962 р.
в год. 8:30 вечером
в ПОЛЬСЬКОМУ НАРОДНОМУ ДОМІ,
76 Godwin St. — Paterson, N. J.
Оркестра — Богдана ГРИНКА.
Смачний ВУФЕТ і багато НЕСПОДІВАНКО.

Увага! ДІТРОНТ і ОКОЛИЦЯ! Увага!
Запрошуємо все Українське Громадянство на
ВІДКРИТТЯ ЛІТНЬОГО СЕЗОНУ на Оселі СУМА „Нічів“
Неділя, 3-го червня 1962 року
У ПРОГРАМІ:
Відкриття доступу до озера.
Розграти літературних квітків.
ЗАБАВА з ТАНЦЯМИ.
Різні ЗАБАВИ для ДІТЕЙ і МОЛОДІ.
Добрий ВУФЕТ та багато різних НЕСПОДІВАНКО.
До танців приграватиме добрий ОРКЕСТРА.

Доїждзати до ДІТРОНТУ:
Іхати по 7-й милі від озера Whitmore Lake, звернути направо на East Shore Dr. — Іхати приблизно одну милу, звернути знову направо на доріжці McNally Rd. до Оселі. Доїждзати до ФІНТОНІ.
Іхати по US 23 в напрямі Ann Arbor: 12 миль від Ann Arbor — перед містечком Whitmore Lake: з'їхати на виїзд Pinkney, який лівіше за US 36; на US 36 звернути направо і їхати одну милу попри озеро на доріжці McNally звернути направо до Оселі „Нічів“.

ПРИГЛАДЖАЄТЕ, ЩОБ ПОВАЧИТИ ЗОВСІМ ВІДНОВЛЕННЮ ОСЕЛІ.
УПРАВА ОСЕЛІ

Ансамбль Акторів Легкого Жанру в Гартфорді

Українська громада Гартфорду 5-го травня ц. р. мала мило нагоду вітати у себе вже вдруге Ансамбль Акторів Легкого Жанру з новою, багатою програмою. Виконана на високому мистецькому рівні, яка складалася з 18-ти точок, трогалим двома з половиною годинами тримала слухачів в присмигнутому настрої. Наші мистці слова, М. Понеділок і І. Керницький, своїми гуморесками розвеселили слухачів, а наші миль пані Іванна Кононіч і Валіа Калін своїми піснями перенесли їх на Україну, викликали почування молодості та спогадки про рідні сторони. Пісня „Мамі“ у виконанні Валі Калін викликала зворушливий образ нашої української терплячої Матері, її любови та відданості. В другій частині програми в'язанкою повстанських пісень — „Білий хустинка“, „Зірвалася куртовина“ і „Лента за лентою“ — пані І. Кононіч і В. Калін прихилили присутнім 20-ту річницю УПА.

Ціла імпреза мала характер не тільки розважаний, але й патріотичний та виховний, за що публіка нагородила їх щедрими оплесками А. Р.

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями та Знайомими, що з Валі Всевипинного, відійшов у Вічність дня 23-го травня 1962 р., на 68-му році життя, по тяжкій і довгій недугі, заосотреним Найсвятішими Тайнами

Іван ГЕРЦИК

Залишив у глибокому смутку: дружини — МАРІО сина — БОГДАНА із дружиною БЕВЕРЛІ та двома синами БОГДАНОМ і СВІСНОМ дочку — АННУ МУЛІК із мужем АНТОНОМ і дочкою СТЕФАНІОЮ синами ІГОСЛАВОМ дочку — ОЛІГУ ВРОДІНІ із мужем БОГДАНОМ та трьома синами із рідними у Краю.

Похорон відбувся в суботу, 26-го травня 1962 року, із греко-кат. церкви Царя Христа у Бст, Н. Ю.

З невимовним болем серця й жалем повідомляємо Рідню, Друзів та Знайомих, що в суботу, 19-го травня 1962 року ввечері, після довгої й важкої недуги, відійшла від нас наша Улюблена, Найдорожча

СЕСТРА, ШВАГРОВА, ТІТОЧКА І БАБУСЯ

НАТАЛІЯ з ФЕДЕВИХ ЛУКАСЕВИЧЕВА

б. містоголово Філі „Сільського Господаря“ у Станіславові, довголітня голова „Союзу Українок“ у Павеці під Станіславом, учителька й управителька дитячих садків у Павеці та в Зальцбурзі.

ЖАЛОБНИЙ ОБРЯД перенесення тілочки останній із похоронного заупокоєння п. Михайла Колоса у Кільдерді на українсько-католицьке кладовище на Пармі відбувся у ВІВТОРОК, 22-го ТРАВНЯ 1962 року, в 9:00 год. перед пол.

Горем прибиті:

сестра — МИХАЙЛИНА СТАВНИЧА з мужем рідною — ОРИСЯ і д-р МИХАЙЛО, РОМАН і МАРТА САВЧАКИ і сестра — ОЛЕНА ГРЕЧАНІКОВА в Рідному Краю

ПЕТРО ПУЦИЛО каже, що ключем до успішного ошаджування є:

ІВАН ГЕРЦИК

Похорон відбувся в суботу, 26-го травня 1962 року, із греко-кат. церкви Царя Христа у Бст, Н. Ю.

ТРИДЕНТ
SAVINGS AND LOAN ASSOCIATION
1000 West 11th Street, CHICAGO 4, ILLINOIS Tel: FRanklin 6-8000

Спілка Української Молоді Америки Третій Весняний ЗЛЕТ ЮНАЦТВА СУМА
під керівництвом „БОРІТЕСЯ — ПОБОРЕТЕ“ відбудеться в днях 2-го і 3-го червня 1962 р. на ОСЕЛІ СУМА в ЕЛЛЕНВІЛЛІ, Нью Йорк. В ПРОГРАМІ: Спортивні змагання. Теренові гри — Мистецькі покази. — Сумські Вогні, присвячені 20-літтю УПА.

З нагоди ВІДКРИТТЯ СЕЗОНУ в СУБОТУ, 2-го ЧЕРВНЯ 1962 р. — відбудеться —
ЗАБАВА з ТАНЦЯМИ
Початок: год. 9:00 вечером. Гратиме оркестра — П. ТКАЧУКА. Запрошуємо всю сумську Молодь і Громадянство до участі.

